

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা আহিছে তোমালোক সন্তানসকলক "কুন্তী পাক (ৰৌৰৱ) নৰকৰ" পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ, তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক সেই কাৰণেই নিমন্ত্ৰণ দিছা"

*প্ৰশ্ন :- তোমালোক সন্তানসকল বহুত ডাঙৰ কাৰিকৰ হোৱা - কেনেকৈ? তোমালোকৰ কাৰিকৰী কি?

*উত্তৰ :- আমি সন্তানসকলে এনেকুৱা কাৰিকৰী কৰোঁ যে গোটেই সৃষ্টিখনেই নতুন হৈ যায়, তাৰ কাৰণে আমি কোনো ইটা বা টাকুৰি আদি নুঠাও কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে নতুন সৃষ্টি স্ৰজন কৰোঁ। আমি আনন্দিত হওঁ যে আমি নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা কৰি আছো। আমি়েই আকৌ এনেকুৱা স্বৰ্গৰ মালিক হ'মগৈ।

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বুজায়, তোমালোকে যেতিয়া নিজৰ-নিজৰ গাৱঁৰ পৰা ওলাই আহা তেতিয়া বুদ্ধিত এইটো থাকেনে যে আমি শিৱবাবাৰ পাঠশালালৈ গৈ আছোঁ। এনেকুৱা নহয় যে কোনো সাধু-সন্ত আদিক দৰ্শন কৰিবলৈ বা শাস্ত্ৰ আদি শুনিবলৈ আহা। তোমালোকে জানা যে আমি শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। জগতৰ মনুষ্যইতো ভাবে শিৱ ওপৰত থাকে। তেওঁলোকে যেতিয়া স্মৰণ কৰে তেতিয়া চকু মেলি নবহে। তেওঁলোকে চকু মুদি ধ্যানত বহে। শিৱলিংগতো দেখা পোৱা যায়। শিৱৰ মন্দিৰলৈ গ'লেও তেতিয়াও যেতিয়া শিৱক স্মৰণ কৰে তেতিয়া ওপৰলৈ চাব বা মন্দিৰ স্মৃতিলৈ আহিব। কোনোৱে আকৌ চকু বন্ধ কৰি বহে। এনেকৈ ভাবে যে যদি নাম-ৰূপৰ ফালে দৃষ্টি যায় তেন্তে আমাৰ সাধনা খণ্ডিত হৈ যাব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিছিলোঁ। কোনোৱে কৃষ্ণক স্মৰণ কৰে, কোনোৱে ৰামক স্মৰণ কৰে, কোনোৱে নিজৰ গুৰুক স্মৰণ কৰে, গুৰুৰো সৰু লকেট সজাই পিন্ধে। গীতাৰো এনেকুৱা সৰু লকেট সজাই পিন্ধে। ভক্তি মাৰ্গত সকলো এনেকুৱাই। ঘৰত থাকিও স্মৰণ কৰে। স্মৃতিত থাকি যাত্ৰাও কৰে। চিত্ৰতো ঘৰত ৰাখি পূজা কৰিব পাৰে কিন্তু এয়াও ভক্তিৰ নিয়ম। জন্ম-জন্মান্তৰ যাত্ৰালৈ যায়। চাৰি ধামৰ যাত্ৰা কৰে। চাৰি ধাম বুলি কিয় কোৱা হয়? পূৱ, পশ্চিম, উত্তৰ, দক্ষিণ.... চাৰিও দিশে চক্ৰ লগায়। ভক্তি মাৰ্গ যেতিয়া আৰম্ভ হয় তেতিয়া প্ৰথমতে এজনকে ভক্তি কৰে, তাক অব্যভিচাৰী ভক্তি বুলি কোৱা হয়। সতোগ্ৰহাৰ আছিল, এতিয়াতো এই সময়ত হৈছে তমোগ্ৰহাৰ। ভক্তিও ব্যভিচাৰী, অনেকক স্মৰণ কৰি থাকে। তমোগ্ৰহাৰ 5 তত্ত্বৰে গঠিত শৰীৰ, তাকো পূজা কৰে। তেন্তে তমোগ্ৰহাৰ ভূতৰ পূজা কৰে, কিন্তু এই কথাবোৰ কোনোবাই বুজি পায় জানো। যদিও ইয়াত বহি আছে কিন্তু বুদ্ধিযোগ ক'ত-ক'ত ভ্ৰমী ফুৰে। ইয়াতেতো তোমালোক সন্তানসকলে চকু মুদি শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব নালাগে। এইটো জানা যে পিতা হৈছে বহুত দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী। তেওঁ আহি সন্তানসকলক শ্ৰীমত দিয়ে। শ্ৰীমতত চলিলেহে শ্ৰেষ্ঠ দেৱতা হ'বগৈ। দেৱতাসকলৰ ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। তোমালোক ইয়াত বহি নিজৰ দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছা। আগতে জানো তোমালোকে জানিছিলো যে সেয়া কেনেকৈ স্থাপন হয়। এতিয়া জানা বাবা আমাৰ পিতাও হয়, শিক্ষক হৈ পঢ়ায় আৰু লগতো লৈ যাব, সৎগতি কৰিবলৈ। গুৰু লোকসকলে কাৰো সৎগতি নকৰে। ইয়াত তোমালোকক বুজোৱা হয় - এয়া এজনেই পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু হয়। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, সৎগুৰুৱে পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈ লৈ যাব। এই সকলো কথা বৃদ্ধ মাতাসকলেতো বুজিব নোৱাৰিব। তেওঁলোকৰ কাৰণে মুখ্য কথা হ'ল নিজক আত্মা বুলি বুজি শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। আমি শিৱবাবাৰ সন্তান, আমাক বাবাই স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিব। বৃদ্ধ মাতাসকলক এনেকৈ সহজ ভাষাত বুজাব লাগে। সকলো সন্তানৰে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ অধিকাৰ আছে। মৃত্যু সন্মুখত থিয় দি আছে। পুৰণি সৃষ্টিখনেই নিশ্চয় নতুন হ'বগৈ। নতুন আকৌ পুৰণা হয়। ঘৰ এটা সজাবলৈ কিমান কম সময় লাগে কিন্তু পুৰণা হ'বলৈ 100 বছৰ লাগি যায়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এই পুৰণি সৃষ্টি এতিয়া নাশ হৈ যাব। এতিয়া এয়া যি যুদ্ধ লাগিব সেয়া আকৌ 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত লাগিব। এই সকলোবোৰ কথা বৃদ্ধ মাতাসকলেতো বুজিব নোৱাৰে। তেওঁলোকক বুজোৱাটো আকৌ ব্ৰাহ্মণীসকলৰ কাম। তেওঁলোকৰ কাৰণেতো এটা শব্দই যথেষ্ট - নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোক আত্মাসকল পৰমধামৰ নিবাসী। আকৌ ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰা। আত্মাই ইয়াত দুখ আৰু সুখৰ ভূমিকা পালন কৰে। মুখ্য কথা পিতাই কয় - মোক আৰু সুখধামক স্মৃতিত ৰাখা। পিতাক স্মৃতিত ৰাখিলে পাপ খণ্ডন হ'ব আৰু তেতিয়া স্বৰ্গলৈ আহি যাবাগৈ। যিয়ে যিমান স্মৰণ কৰিব সিমানে পাপ খণ্ডন হ'ব। বৃদ্ধ মাতাসকলৰ অভ্যাস হৈ গৈছে, সৎসংগত গৈ কথা শুনেগৈ। তেওঁলোকক বাৰে-বাৰে পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিব লাগে। স্কুলত পঢ়া হয়, কথা শুনা নহয়। ভক্তি মার্গততো তোমালোকে বহুত কথা শুনিলা কিন্তু তাৰ পৰা একো লাভ নহয়। ছিঃ-ছিঃ সৃষ্টিখনৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈতো যাব নোৱাৰে। মনুষ্যই ৰচয়িতা পিতা আৰু ৰচনাক নাজানে। তোমালোকেও আগতে নাজানিছিল। এতিয়া তোমালোকে ভক্তি মার্গক ভালকৈ জানি গ'লা। ঘৰতো বহুতৰ ওচৰত মূৰ্তি থাকে, বস্তু সেইটোৱেই, কোনো-কোনো পতিয়েও স্ত্ৰীক কয় - তুমি ঘৰতে মূৰ্তি ৰাখি পূজা কৰা। বাহিৰত ঠেলা-হেঁচা খাবলৈ কয় যোৱা, কিন্তু তেওঁলোকৰ ভাৱনা থাকে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পালা যে তীৰ্থ যাত্ৰা কৰা মানে ভক্তি মার্গৰ ঠেলা-হেঁচা খোৱা। অনেকবাৰ তোমালোকে 84ৰ চক্ৰ অতিক্ৰম কৰিছা। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে কোনো যাত্ৰা নহয়। তাত কোনো মন্দিৰ আদি নাথাকে। এই যাত্ৰা আদি সকলো ভক্তি মার্গতহে হয়। জ্ঞান মার্গত এয়া একোৱে নহয়। তাক ভক্তি বুলিয়ে কোৱা হয়। জ্ঞান দিওঁতাতো এজনৰ বাদে আৰু কোনো নাই। জ্ঞানৰ দ্বাৰাহে সৎগতি হয়। সৎগতি দাতা হৈছে এজনে পিতা। শিৱবাবাক কোনেও শ্ৰী-শ্ৰী বুলি নকয়, তেওঁক উপাধিৰ দৰকাৰ নাই। এয়াতো বঢ়াই কয়, তেওঁক কোৱাই হয় - 'শিৱবাবা'। তোমালোকে আহ্বান কৰি থাকা - শিৱবাবা আমি পতিত হৈ গ'লো, আমাক আহি পাৱন কৰি তোলা। ভক্তিমাৰ্গৰ বোকাৰ পিটনিত ডিঙিলৈকে আৱদ্ধ হৈ আছে। আৱদ্ধ হোৱাৰ পাছত আকৌ চিঞৰে, বিষয়-বাসনাৰ পিটনিত একেবাৰে আৱদ্ধ হৈ যায়। তললৈ চিড়ি নামি-নামি আৱদ্ধ হৈ যায়। কোনেও গম নাপায়, সেয়েহে কয় বাবা মোক উদ্ধাৰ কৰা। বাবাও নাটক অনুসৰি আহিবলগীয়াই হয়। পিতাই কয় - এই সকলোকে পিটনিৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ ময়ো বান্ধ খাই আছোঁ। ইয়াক “কুস্তী পাক নৰক” বুলি কোৱা হয়। ৰৌৰব নৰক বুলিও কোৱা হয়। এয়া পিতাই বহি বুজায়, তেওঁলোকে জানো এয়া গম পায়।

চোৱা তোমালোকে পিতাক কেনেকুৱা নিমন্ত্ৰণ দিয়া। নিমন্ত্ৰণতো কোনো বিয়া-সভা আদিৰ ক্ষেত্ৰত দিয়া হয়। তোমালোকে কোৱা - হে পতিত-পাৱন বাবা, এই পতিত সৃষ্টি, ৰাৱণৰ পুৰণি সৃষ্টিলৈ আহ। আমি টেটুলৈকে ইয়াত আৱদ্ধ হৈ আছোঁ। পিতাৰ বাহিৰেতো আন কোনেও ইয়াৰ পৰা উলিয়াব নোৱাৰে। এনেকৈ কয়ো - দূৰৈৰ দেশত থাকোঁতা শিৱবাবা, এইখন হৈছে ৰাৱণৰ দেশ। সকলো আত্মা তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল সেয়েহে আহ্বানো কৰে যে আহি পাৱন কৰি তোলা। পতিত-পাৱন সীতাৰাম, এনেকৈ গায় চিঞৰি থাকে। এনেকুৱা নহয় যে তেওঁলোক পবিত্ৰ হৈ থাকে। এই সৃষ্টিখনেই হৈছে পতিত, ৰাৱণৰ ৰাজ্য, ইয়াতে তোমালোক আৱদ্ধ হৈ গ'লা। সেয়েহে এনেকৈ নিমন্ত্ৰণ দিছা - বাবা আপুনি আহি আমাক কুস্তী পাক নৰকৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা। সেয়েহে পিতা আহিছে। তোমালোকৰ কিমান বাধ্য সেৱক। নাটকত তোমালোক সন্তানসকলে অপাৰ দুখ দেখিছা। সময় বাগৰি গৈ থাকে। এক ছেকেণ্ড আনটোৰ সৈতে নিমিলে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে গঢ়ি তোলে আকৌ তোমালোকে আধাকল্প ৰাজ্য কৰিবা - স্মৃতিলৈ আনা। এতিয়া সময় বহুত কম। যেতিয়া মৃত্যুৰ তাণ্ডৰ আৰম্ভ হ'ব তেতিয়া মনুষ্য বিবুদ্ধিত হৈ যাব। অলপ সময়তে কি যে হৈ যাব। কোনোবা শব্দ শুনিয়াই হাৰ্টফেইল হৈ যাব। এনেকৈ মৰিব যে তাৰ কথাই নুসুধিবা। চোৱা

বহুত বৃদ্ধ মাতা আহিছে। তেওঁলোকে একোৰে বুজিব নোৱাৰে। যেনেকৈ তীৰ্থলৈ গ'লে ইজনে-সিজনক দেখি তৈয়াৰ হৈ যায়, আমিও যাওঁ।

এতিয়া তোমালোকে জানা যে ভক্তি মার্গৰ তীৰ্থ যাত্ৰাৰ অৰ্থই হ'ল তললৈ নমা, তমোপ্ৰধান হোৱা। এয়াই হৈছে তোমালোকৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ যাত্ৰা। যাৰ দ্বাৰা তোমালোক পতিত সৃষ্টিৰ পৰা পাৰন সৃষ্টিলৈ যোৱা। গতিকে এই সন্তানসকলক অকণমান হ'লেও শিৱবাবাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই থাকা। শিৱবাবাৰ নাম স্মৃতিত আছেনে? অলপো যদি শুনিছে তেন্তে স্বৰ্গলৈ আহিব। ইয়াৰ ফল নিশ্চয় পাব। বাকী পদতো পঢ়াৰ দ্বাৰা পোৱা যায়। তাতেই বহুত পাৰ্থক্য হৈ যায়। উচ্চতকৈও উচ্চ আকৌ নীচতকৈ নীচ, ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য হৈ যায়। ক'ত প্ৰধান মন্ত্ৰী, ক'ত দাস-দাসী। ৰাজধানীত ক্ৰমানুসৰি থাকে। স্বৰ্গতো ৰাজধানী হ'ব। কিন্তু তাত পাপ আত্মা বা বিকাৰী নাথাকিব। সেইখন হৈছেই নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। তোমালোকে ক'বা - আমি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নিশ্চয় হ'মগৈ। তোমালোকে হাত উঠোৱা দেখিলে বৃদ্ধ মাতাসকলেও হাত উঠাই দিব। বুজি একো নাপায়। তথাপি পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছে যেতিয়া স্বৰ্গলৈতো যাৰ কিন্তু সকলোৱে জানো এনেকুৱা হ'ব। প্ৰজাও হ'ব। পিতাই কয় - মই দৰিদ্ৰ নিবাসী, গতিকে বাবা দুখীয়াসকলক দেখি আনন্দিত হয়। লাগিলে যিমনেই চহকী পদমপতি নহওঁক কয়, তেওঁলোকতকৈও এওঁলোকে 21 জন্মৰ কাৰণে উচ্চ পদ পাব। সেয়াও ভাল। বৃদ্ধ মাতাসকল যেতিয়া আহে পিতা বহুত আনন্দিত হয় তথাপিহে কৃষ্ণপুৰীলৈতো আহি যাব। এইখন হৈছে ৰাৱণপুৰী, যিয়ে ভালকৈ পঢ়িব তেওঁলোকে কৃষ্ণকো কোলাত ল'ব। প্ৰজা জানো ভিতৰলৈ আহিব পাৰিব। তেওঁলোকেতো কেতিয়াবাহে দেখা পাব। যেনেকৈ পোপে খিৰিকীৰে সাক্ষাৎ দিয়ে, লাখ-লাখ আহি একগোট হয় দৰ্শন কৰিবলৈ। কিন্তু আমিনো তেওঁৰ কি সাক্ষাৎ কৰিম। চিৰ পৰিভ্ৰমতো হৈছে এজনেই পিতা যিয়ে আহি তোমালোকক পাৰন কৰি তোলে। গোটেই বিশ্বকে সতোপ্ৰধান কৰি তোলে। তাত এই 5 ভূত নাথাকিব। 5 তত্ত্বও সতোপ্ৰধান হৈ যায়, তোমালোকৰ গোলাম হৈ যায়। কেতিয়াও এনেকুৱা গৰম নহ'ব যাৰ বাবে লোকচান হৈ যাব। 5 তত্ত্বও নিয়ম অনুসৰি চলে। অকালতে মৃত্যু নহয়। এতিয়া তোমালোক স্বৰ্গলৈ যাবা যেতিয়া বুদ্ধিযোগ নৰকৰ পৰা আঁতৰাই দিয়া উচিত। যেনেকৈ নতুন ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিলে পুৰণা ঘৰৰ পৰা বুদ্ধি আঁতৰি যায়। বুদ্ধি নতুন ঘৰলৈ গুচি যায়, এয়া আকৌ হৈছে বেহদৰ কথা। নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা হৈ আছে, পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'ব। তোমালোক হৈছা নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গ স্থাপন কৰোঁতা। তোমালোক বহুত ভাল কাৰিকৰ। নিজৰ কাৰণে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছা। কিমান ডাঙৰ কাৰিকৰ হোৱা, স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰা। অলপো যদি স্মৰণ কৰা তেন্তে স্বৰ্গলৈ আহি যাবা। তোমালোকে গুপ্ত বেশত স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছা। এইটো জানা যে আমি এই শৰীৰ এৰি আকৌ গৈ স্বৰ্গত নিবাস কৰিমগৈ গতিকে এনেকুৱা বেহদৰ পিতাক পাহৰিব নালাগে। এতিয়া তোমালোকে স্বৰ্গলৈ যাবলৈ পঢ়ি আছা। নিজৰ ৰাজধানী স্থাপনা কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। এই ৰাৱণৰ ৰাজধানী নাশ হৈ যাব। তেন্তে ভিতৰি কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। আমিহে এই স্বৰ্গ অনেকবাৰ স্থাপনা কৰিছোঁ, ৰাজ্য ল'লো আকৌ হেৰুৱালোঁ। এইখিনি স্মৃতিত থাকিলে সেয়াও বহুত ভাল। আমি স্বৰ্গৰ মালিক আছিলোঁ, পিতাই আমাক এনেকৈ গঢ়ি তুলিছিল। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হ'ব। কিমান সহজ ৰীতিৰে তোমালোকে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছা। পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশৰ কাৰণে কিমান বস্তু আৱিষ্কাৰ হৈয়ে আছে। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ, মিছাইল আদিৰ দ্বাৰা গোটেই পুৰণি সৃষ্টিৰ নাশ হ'ব। এতিয়া পিতা আহিছে তোমালোকক শ্ৰেষ্ঠ মত দিবলৈ, শ্ৰেষ্ঠ স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিবলৈ। অনেকবাৰ তোমালোকে এই স্থাপনা কৰিছা গতিকে বুদ্ধিত সেই স্মৃতি থাকিব লাগে। অনেকবাৰ ৰাজ্য ল'লা আকৌ হেৰুৱালা। এইটো যাতে বুদ্ধিত চলি থাকে আৰু ইজনে-সিজনকো এই কথাবোৰ শুনাবা। বাহ্যিক কথাত সময় নষ্ট নকৰিবা। পিতাক স্মৰণ কৰা, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী

25-10-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

হোৱা। ইয়াত সন্তানসকলে ভালকৈ শুনি আকৌ বহুত মন্থন কৰিব লাগে, মনত পেলাব লাগে, বাবাই কি শুনালে। শিৱবাবা আৰু উত্তৰাধিকাৰক নিশ্চয় স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। পিতাই হাতত স্বৰ্গ লৈ আহিছে, সেয়েহে পবিত্ৰও হ'ব লাগে। পবিত্ৰ নহ'লে শাস্তি খাব লাগিব। পদো বহুত সৰু পাবা। স্বৰ্গত উচ্চ পদ পাবলৈ হ'লে ভালদৰে ধাৰণা কৰা। পিতাই মাৰ্গতো বহুত সহজ শুনায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) পিতাই যি শুনায় সেয়া ভালকৈ শুনি আকৌ মন্থন কৰিব লাগে। বাহ্যিক জগতৰ কথাত নিজৰ সময় অপব্যয় কৰিব নালাগে।
- (2) পিতাৰ স্মৃতিত চকু মুদি বহিব নালাগে। শ্ৰীকৃষ্ণৰ ৰাজধানীত আহিবলৈ পঢ়া ভালকৈ পঢ়িব লাগে।

*বৰদান:- মনমনাভৰ হৈ অলৌকিক বিধিৰে মনোৰঞ্জন কৰোঁতা পিতাৰ সমান হোৱা

সংগমযুগত সোঁৱৰণি উদযাপন কৰা অৰ্থাৎ পিতাৰ সমান হোৱা। এয়া সংগমযুগৰে উৎসৱ। খুব উদযাপন কৰা কিন্তু পিতাৰ সৈতে মিলন মনাই উদযাপন কৰা। কেৱল মনোৰঞ্জনৰ ৰূপত নহয় কিন্তু মনমনাভৰ হৈ মনোৰঞ্জন কৰা। অলৌকিক বিধিৰে অলৌকিকতাৰ মনোৰঞ্জন অবিনাশী হৈ যায়। সংগমযুগী দীপমালাৰ বিধি - পুৰণা হিচাপ অন্ত কৰা, প্ৰতিটো সংকল্প, প্ৰতিটো মুহূৰ্ত নতুন অৰ্থাৎ অলৌকিক হওঁক। পুৰণা সংকল্প, সংস্কাৰ-স্বভাৱ, চাল-চলন – এয়া হৈছে ৰাৱণৰ ধাৰ ইয়াক এটি দৃঢ় সংকল্পৰে সমাপ্ত কৰা।

*শ্লোগান:- পৰিস্থিতিক চোৱাৰ পৰিৱৰ্তে নিজক আৰু পিতাক চোৱা।

ওঁম্ শান্তি!!

***